

تاریخچه کاپیتولاسیون در ایران و پی آمدهای آن

محمد علی اختری*

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

* سردفتر استناد رسمی ۱۴۲۲ تهران و نایب رئیس کمیسیون وحدت رویه.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتابل جامع علوم انسانی

تاریخچه کاپیتولاسیون در ایران و پی آمدهای آن

مقاومت و مخالفت مردم با کاپیتولاسیون

کم کم مردم ایران از امتیازات مربوط به کاپیتولاسیون و پی آمدهای آن ناراضی می شدند و در شورشها و نهضتهای مردم ایران در زمان قاجاریه یکی از انگیزه های مهم، همین موضوع کاپیتولاسیون بود و سران و گردانندگان نهضتها با تشریح وضع اسفبار مملکت و امتیازات فراوانی که اتباع خارجی در ایران داشتند مردم را به قیام و شورش تحریک می کردند. پس از انقلاب مشروطه، خشم مردم نسبت به کاپیتولاسیون افزایش یافت. از جمله پس از برکناری محمدعلی شاه از سلطنت، یپرمخان ارمنی تصدی شهربانی تهران را به عهده گرفت. او سعی نمود به نحوی با کاپیتولاسیون عملأً مقابله نماید. شخصی از قوام التجار طلبکار بود و نمی توانست طلب خود را دریافت کند، زیرا وی تابعیت روس را به دست آورده بود. یپرمخان مأموری برای احضار قوام التجار فرستاد. نوکران قوام التجار مأمور دولت را مجروح کردند. یپرمخان دستور جلب قوام التجار را صادر کرد و او را در خانه اش توقيف کرده و به شهربانی آوردند، ولی او مدعی تابعیت روس شد و مأمورین ایرانی را صالح ندانست ولی به دستور یپرمخان او را زندانی کردند تا غرامت پرداخت و آزاد شد.

نمونه دیگری که گفته شده این است که: یپرمخان یک نفر انگلیسی، کارمند تلگراف خانه انگلیس را که هر شب بدمستی می کرد و کوزه های کوزه گر همسایه خود را می شکست بازداشت نمود و تلاش دبیر سفارت و کنسول انگلیس برای آزادی او نتیجه نداد.^۱

۱. دکتر جلال الدین مدنی، تاریخ سیاسی معاصر ایران، ص ۴۴.

و بالاخره در سال ۱۹۱۱ حکام ایالات بحر خزر خواستار این شدند که دعاوی مربوط به بیگانگان از محاکم کارگزاری جدا و به محاکم معمولی انتقال یابد.^۱

در سال ۱۲۹۷ - ۱۹۱۸ در کابینه صمصام‌السلطنه بختیاری دو تصویب‌نامه درباره کاپیتولاسیون به تصویب رسید. در یکی از تصویب‌نامه‌ها قید گردید «معاهدات، مقاولات و امتیازاتی که از یکصد سال پیش به این طرف، دولت استبدادی روس و اتباع آن از ایران گرفته‌اند، تماماً تحت فشار و جبر و زور یا به وسیله عوامل غیرمشروعه از قبیل تهدید و تطمیع برخلاف صلاح و صرفه مملکت و ملت ایران گرفته شده است و با استناد به قانون اساسی و حق حاکمیت ایران الغاء می‌گردد. وزارت عامه و تجارت و فلاحت موضوع را به آگهی عموم برساند».^۲

و در تصویب‌نامه دوم می‌گوید: «محاکمات وزارت خارجه باید موقوف و رسیدگی به دعاوی واقعه بین اتباع خارجه و اتباع ایران در محاکم عدليه موافق قوانین مملکتی بعمل آید.» البته این اقدام پس از سقوط دولت تزاری در روسیه و پیروزی دولت کمونیستی در آن کشور است که خود مخالف این امتیازات بودند.

البته ناگفته نماند، مرحوم دکتر محمد مصدق در سال ۱۹۱۵ و پس از این اقدام دولت صمصام‌السلطنه و پس از اعلام الغای کاپیتولاسیون در ترکیه (۱۹۱۴) کتابی نوشته و کاپیتولاسیون را در ترکیه و ایران مورد بحث قرار داده و مفاد آن را آشکار و راه الغای آن را به اطلاع عموم رسانید و سعی او در این مورد نباید فراموش شود.

اما دولت صمصام‌السلطنه در ۹ اوت ۱۹۱۸ سقوط کرد و مقررات کاپیتولاسیون مجدداً برقرار شد!

الغای قطعی کاپیتولاسیون

پس از بر افتادن حکومت تزاری در روسیه و تشکیل حکومت شورایی در کشور مرقوم، دولت جدید شوروی به موجب مراسله ۲۵ زوئن ۱۹۱۹ کلیه امتیازات دولت تزاری را

۱. دکتر امیرخان سپهوند، اثر پیشین، ص ۵۲.

۲. دکتر جلال الدین مدنی، همان، ج اول، ص ۴۴.

غیرقانونی و باطل و ظالمانه اعلام کرد.

و متعاقب آن در سال ۱۹۲۱ به موجب قرارداد معاهده دوستی بین ایران و شوروی، قرارداد کاپیتولاسیون به کلی برای اتباع شوروی از میان رفت. ولی بقیه دولتهاي دیگر هنوز آمادگی قبول وضع جدید را نداشتند. با انحلال عدليه قدیم و تشکیل وزارت عدليه جدید، قوانین لازم و تشکیلات لازم ایجاد گردید. در آذر ۱۳۰۴ سلطنت از خاندان قاجار به سلسه پهلوی واگذار شد و متعاقب آن قانون جزای عمومی در دی ماه ۱۳۰۴ تصویب شد و سال بعد مرحوم داور وزیر عدليه به موجب فرمان زیر، عدليه را منحل اعلام نمود: «کلیه تشکیلات دادگستری موجود در تهران از فردا منحل است» پنجشنبه ۲۰ بهمن ۱۳۰۵، وزیر عدليه داور.^۱

یک هفته بعد در ۱۳۰۵/۱۱/۲۷ ۱۳۰۵ ماده واحده اختیارات داور در مجلس شورای ملی تصویب شد. به دنبال تصویب این لایحه، وزیر عدليه داور عدليه جدید را تشکیل داد و در تاریخ ۶/۲/۱۳۰۶ قضات جدید به حضور رضاشاه رسیدند و در همان جلسه معارفه، رضاشاه دست خطی مبنی بر الای کاپیتولاسیون به مضمون زیر خطاب به رئیس وزرای وقت مرحوم مستوفی‌الممالک صادر فرمودند:

«جناب اشرف رئیس‌الوزرا: در این موقع که تشکیلات جدید عدليه شروع می‌شود لازم می‌دانم اراده خود را در باب الغاء کاپیتولاسیون که از نقطه نظر حفظ شووت و حقوق مملکت دارای کمال اهمیت است، خاطرنشان هیأت دولت نمایم که از طرف دولت موجبات عملی شدن آن فراهم گردد. بنابراین جناب اشرف مأمور است که موجبات اجرای این مقصود را فراهم سازد. رضاشاه پهلوی». ^۲

پس از صدور این فرمان کفیل وزارت امور خارجه وقت، آقای پاکروان در تاریخ ۱۹/۲/۱۳۰۶ مطابق دهم ماه ۱۹۲۷ نامه ذیل را برای وزراء مختلف دول بیگانه در ایران فرستاد:

تاریخ ۱۰ مه ۱۹۲۷ - ۱۹ اردیبهشت ۱۳۰۶ ضمیمه ۷۴ نمره خصوصی - نمره

۱. دکتر عبدالله معظمی، اثر پیشین، ص ۵۰.

۲. همان، ص ۵۱.

عمومی ۱۸۴۵.

آقای وزیر مختار، چنانچه خاطر محترم آن جناب مستحضر گردیده است اراده سنیه اعلیٰ حضرت شاهنشاه متبعو مفخم دوستدار بر این قرار گرفته است که قضاؤت قنسولها و مزایای اتباع خارجه در مملکت ایران که معمولاً به حقوق کاپیتولاسیون تعبیر می‌شود، موقوف و ملغی گردد. والبته تصدیق می‌فرمایید که تغییرات کلی که در اوضاع این مملکت و افکار عامه روی داد، اجرای این نیت را ایجاب می‌نماید و از طرف دیگر دولت ایران همواره عهود و مواثیق خود را که از روی اختیار و بدون اکراه و اجبار قبول نموده محترم شمرده و حتی الامکان از نقض آنها احتراز دارد، بنابراین اولیای این دولت چنین در نظر گرفته‌اند که عهدنامه‌هایی را که با دولت متحابه دارند برای نیل به حصول مقصود مقدس ملوکانه که امروزه آمال و آرزوی ملت ایران است تجدید کنند، علی‌هذا با کمال افتخار به اطلاع خاطر محترم آن جناب رسانیده، اعلام می‌کنم که اولیای دولت دوستدار عهدنامه‌ای را که بین دولت ایران و دولت..... در تاریخ..... منعقد گردیده به موجب فصل..... از همان عهدنامه فسخ می‌نماید و کمال مسرت را خواهند داشت که در عرض مدت یکسال که هنوز معاہده موجود مستمر و مجری خواهد بود، دولت متبعو آن جناب جهت عقد معاہده جدید با دولت ایران اقدام مقتضی بفرمایند که از تاریخ دهم مه سال ۱۹۲۸ که معاہده حالیه ملغی و بلاثر خواهد بود در روابط حسنی موجود بین دولتین و ملتین انقطاع نیابد و خواهشمند است مراتب فوق را اطفاً به اطلاع اولیاء دولت متبعو خودتان برسانید. در خاتمه موقع را غنیمت شمرده احترامات فائقه را تجدید می‌نماید. محل امضاء حسن مستوفی.^۱

اتازونی، عهدنامه ۱۳ دسامبر ۱۸۵۶ به موجب فصل هشتم.

- آلمان، عهدنامه ۱۱ ژوئن ۱۸۷۳ به موجب فصل نوزدهم.

۱. نشریه ایرانشهر، جلد اول، صص ۵۴۱ - ۵۴۲ و دکتر عبدالله معظمی، اثر پیشین، ص ۵۱. قابل توجه است که در کتاب دکتر معظمی یادداشت به سفارتخانه‌ها به امضای پاکروان کفیل وزیر خارجه است. ولی در کتاب ایرانشهر که اصل آن گردآوری شده به امضای رئیس‌الوزراء، حسن مستوفی می‌باشد.

- هلند، عهدنامه ۳ ژوئیه ۱۸۵۷ به موجب فصل ششم.

- ایتالیا، عهدنامه ۲۴ سپتامبر ۱۸۶۲ به موجب فصل هشتم.

- بلژیک، عهدنامه ۳۱ ژوئیه ۱۸۵۷ به موجب فصل نهم.

- سوئیس، عهدنامه ۲۳ ژوئیه ۱۸۷۳ به موجب فصل هشتم.^۱

دولت ایران در این یادداشت ضمن اعلام فسخ معاهدات موجود، از دولی که با ایران روابط قراردادی داشتند، تقاضا کرد که حاضر شده و با ایران معاهدات جدیدی منعقد کنند. به همین جهت عهدنامه‌هایی در همان تاریخ به طور موقت با دول دیگر بسته شد و کاپیتولاسیون لغو شد. بعداً قراردادهای موقتی به قراردادهای دائمی و قطعی تبدیل شد که مهمترین آنها عبارتند از اسناد ذیل:

۱ - عهدنامه مودت بین دولتین ایران و آلمان در ۵ ماده، به تاریخ ۱۳۰۷/۱۱/۲۸

برابر ۱۷ فوریه ۱۹۲۹

۲ - قرارداد اقامت بین ایران و آلمان در ۱۹ ماده، به تاریخ ۱۳۰۷/۱۱/۲۸ برابر ۱۷

فوریه ۱۹۲۹

۳ - قرارداد تجارتی و گمرکی و بحرپیمایی بین ایران و آلمان در ۱۲ ماده، به تاریخ

۱۳۰۷/۱۱/۲۸ برابر ۱۷ فوریه ۱۹۲۹

۴ - عهدنامه بی طرفی و تأمینیه بین دولت شاهنشاهی ایران و اتحاد جماهیر

شوری سوسیالیستی در ۸ ماده، به تاریخ اول اکتبر ۱۹۲۷ برابر مهر ۱۳۰۶.

به موجب این عهدنامه که در تاریخ ۱۳۰۶/۷/۲۷ به تصویب مجلس شورای ملی رسیده، دولتین تعهد می‌کنند که از حمله و تجاوز یا وارد ساختن قوای خود به خاک طرف دیگر خودداری نمایند. در صورتی که یک طرف مورد حمله واقع شود طرف مقابل بی طرفی خود را حفظ نماید و طرفین نباید در ائتلافهایی که بر ضد مصونیت بری و بحری واستقلال طرف متعاهد و یا به منظور محاصره و تحریم اقتصادی (بایکوت) بر ضد طرف متعاهد است، شرکت جوینند. متعاهدین از مداخله در امور داخلی و تبلیغات سوء علیه

یکدیگر خودداری کرده و اختلافات خود را به وسائل مسالمت‌آمیز حل خواهند کرد.

۵- مقاوله‌نامه بین ایران و اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی راجع به مبادله

امانات پستی در ۲۵ ماده به تاریخ ۱۲ اوت ۱۹۲۹

۶- عهدنامه بین ایران و دولت انگلستان راجع به تعریفه مستقل گمرکی در ۶ فصل

به ۱۳۰۷/۲/۲۰ برابر ۱۰ ماه مه ۱۹۲۸. در این قرارداد که در حقیقت جانشین

قرارداد کاپیتولاسیون است برای تجارت اتباع انگلیسی تسهیلاتی قائل شدند و

بروتکلهایی ضمیمه آن می‌باشد

۷- قرارداد راجع به واگذاری خطوط و سیم‌های تلگراف هند و اروپا با ایران در ۶ ماده

به تاریخ ۱۷ فوریه ۱۹۳۲ مطابق ۱۳۱۰

۸- عهدنامه مودت بین ایران و ایتالیا در ۴ ماده به تاریخ ۵ سپتامبر ۱۹۲۹

۹- قرارداد اقامت بین ایران و بلژیک در ۱۳ ماده به تاریخ ۹ ماه مه ۱۹۲۹ برابر با

اردیبهشت ۱۳۰۸

۱۰- قرارداد تجارت بحرپیمایی بین دولتین ایران و اتحادیه اقتصادی بلژیک و

لوکزامبورگ در ۱۲ ماده به تاریخ ۹ مه ۱۹۲۹ برابر با ۱۹ اردیبهشت ۱۳۰۸

۱۱- عهدنامه مودت بین دولتین ایران و بلژیک در ۶ ماده به تاریخ ۲۳ ماه مه ۱۹۲۹

برابر دوم خرداد ۱۳۰۸

۱۲- قرارداد تجاری و گمرکی و بحرپیمایی بین دولتین ایران و چکسلواکی در ۱۲

ماده به تاریخ ۳۰ آوریل ۱۹۲۹

۱۳- عهدنامه مودت بین ایران و جمهوری چکسلواکی در ۵ ماده به تاریخ ۱۲۹ اکتبر

۱۹۳۰

۱۴- عهدنامه اقامت بین ایران و جمهوری چکسلواکی در ۱۰ ماده به تاریخ ۱۲۹ اکتبر

۱۹۳۰

۱۵- عهدنامه مودت بین ایران و سوئد در ۵ ماده و یک پروتکل به تاریخ ۲۷ ماه مه

۱۹۲۹ برابر ۶ خرداد ۱۳۰۸

۱۶- عهدنامه اقامت و تجارت و بحرپیمایی بین دولتین ایران و سوئد شامل

۲۲

- ماده و یک پروتکل به تاریخ ۱۰ مه ۱۹۲۹ برابر با ۲۰ اردیبهشت ۱۳۰۸
- ۱۷ - عهدنامه مودت بین دولتین ایران و فرانسه در ۶ ماده و یک پروتکل به تاریخ ۱۳۰۸/۲/۲۰ مه ۱۹۲۹ برابر با ۱۰ مه ۱۹۲۹
- ۱۸ - عهدنامه مودت بین ایران و فنلاند در ۵ ماده و یک پروتکل به تاریخ ۱۲ دسامبر ۱۹۳۱
- ۱۹ - عهدنامه مودت بین ایران و جمهوری لهستان در ۷ ماده به تاریخ ۲۷ اسفند ۱۳۰۵ برابر ۱۹ مارس ۱۹۲۷
- ۲۰ - قرارداد تجارت بین ایران و لهستان شامل ۱۲ ماده به تاریخ ۲۷ اسفند ۱۳۰۵ برابر ۱۹ مارس ۱۹۲۷
- ۲۱ - مراسلات متقاطعیه بین ایران و مجارستان راجع به معامله گیرکنی نسبت به محصولات طرفین و یادداشت‌های مربوط به آن، به تاریخ ۱۹ ژوئن ۱۹۲۹
- ۲۲ - عهدنامه مودت و تجارت و بحرپیمایی بین ایران و نروژ شامل ۲۵ ماده به تاریخ ۸ ماه مه ۱۹۳۰
- ۲۳ - عهدنامه مودت بین ایران و یونان شامل ۶ ماده و یک پروتکل به تاریخ ۹ ژانویه ۱۹۳۱
- ۲۴ - عهدنامه تجارت و اقامت و بحرپیمایی بین ایران و یونان در ۱۸ ساده و یک پروتکل به تاریخ ۹ ژانویه ۱۹۳۱
- ۲۵ - عهدنامه مودت بین ایران و هلند در ۱۴ ماده و یک پروتکل به تاریخ ۱۲ مارس ۱۳۰۸/۱۲/۲۱
- ۲۶ - عهدنامه مودت بین دولت شاهنشاهی با جمهوریهای بالتیک (لتونی در ژانویه ۱۹۳۰ و لیتوانی در ژانویه ۱۹۲۹ و استونی در اکتبر ۱۹۳۱).^۱ به این ترتیب پس از دهم ماه مه ۱۹۲۸، دیگر اثری از کاپیتولاسیون در ایران باقی نماند و بیگانگان برای این که وضع حقوقی اتباع خود را در ایران معین نمایند، متولّ به

معاهدات موقتی شدند و بعد این موافقت‌نامه‌های موقت هم تبدیل به معاهدات دائمی و قطعی گردیدند و وضع اتباع بیگانه برخلاف کاپیتولاسیون، کاملاً تابع قوانین ایران بوده و به هیچ وجه برای محاکمات آنها اختیار تشریفات خاص ضرورت نداشت. زیرا طبق ماده ۷ قانون مدنی از لحاظ احوال شخصیه، آنها تابع قوانین دولت متبع خود بودند. بعد از این تاریخ بالفاسله برای حفظ حقوق مأمورین سیاسی بخش نامه‌ای به تاریخ ۱۳۰۷ از طرف داور وزیر عدالیه انتشار یافت که ذیلأً نقل می‌شود:

متحده‌المال: چون مطابق حقوق عادی بین‌المللی، هیأت نمایندگی سیاسی دارای مصونیتهای خاصه می‌باشد که از آن جمله، عدم امکان اقامه دعاوی بر علیه آنها است، لذا به عموم محاکم ابلاغ می‌شود: او لا - قبول دعوى اعم از اينکه دعوى حقوقى باشد يا جزاىي بر علية اشخاص ذيل ممنوع است:

۱ - سفرای کبار، ۲ - وزرای مختار، ۳ - وزرای مقیم، ۴ - شارژدارها، ۵ - مستشارهای سفارتخانه‌ها، ۶ - نواب سفارتخانه‌ها از هر درجه که باشد، ۷ - اتابه‌های سفارتخانه‌ها اعم از نظامی یا غیرنظامی، ۸ - عجالتاً اعضای دفتری سفارتخانه‌ها مشروط براینکه تبعه همان دولت باشند که سفارتخانه مربوط به آن است.

ثانیاً - هیأت قنسولگری اعم از جنرال قنسول و قنسول و دبیر قنسول و وکیل قنسولگری و غیره از معافیت فوق بهره‌مند نمی‌باشند و بر علیه آنها ممکن است در محاکم قبول دعوى نمود. وزیر عدالیه ۱۳۰۷^۱

در این میان فقط دولت انگلیس بود که مقاومت می‌کرد و بهانه آن وجود شرکت نفت جنوب بود که هزاران انگلیسی و هندی در استخدام داشت که بعداً به شرح آن خواهیم پرداخت.^۲

دلیل مقاومت دولت انگلستان این بود که به موجب مفاد پیمان صلح ۱۸۵۷ و قرارداد تجاری، حقوق مشابه کاپیتولاسیون را اخذ کرده بود و در هیچ یک از عهدنامه‌های ایران و انگلیس به طور صریح حق قضاؤت کنسولی مشخص نشده بود و انگلیس اصرار می‌کرد

۱. دکتر جلال الدین مدنی، حقوق بین‌الملل خصوصی، ص ۱۲۱.

۲. دکتر جلال الدین مدنی، تاریخ سیاسی معاصر ایران، ج اول، ص ۴۵.

که لغو قرارداد ترکمانچای لزوماً به معنی لغو حق بریتانیا نمی‌باشد و می‌گفتند از ۱۸۸۲ تاکنون بریتانیا از این حق برخوردار بوده است و خواستار تداوم عملکرد خود بوده و حاضر به هیچ‌گونه عقب‌نشینی نبودند و پس از اینکه در ۱۲ ماه مه ۱۹۲۷ برابر با ۲۲ اردیبهشت ۱۳۰۶ مسئله کاپیتولاسیون به اطلاع سفارت بریتانیا رسید، در فردای آن روز یعنی ۱۳ مه ۱۹۲۷ جلسه‌ای با حضور نمایندگان دولتهای برخوردار از حق کاپیتولاسیون تشکیل شد و سعی کردند تا هماهنگ عمل کنند. ولی فرانسه اصالتاً از طرف خود و به نمایندگی از طرف اسپانیا که در این زمان حافظ منافع اسپانیا در ایران بود، لغو کاپیتولاسیون را قبول کرد و بریتانیا به تنها یعنی سعی می‌کرد با دولت ایران معارضه کند.^۱

و سرانجام با انعقاد پیمان راجع به تعریفه مستقل گمرکی بین ایران و انگلستان در ۱۰ ماه مه ۱۹۲۸ مطابق ۲۰ اردیبهشت ۱۳۰۷ همزمان با روز انقضای مدت یک ساله دولت ایران برای الغاء کاپیتولاسیون، انگلستان با قید اینکه اختلافات خارجیها از جمله انگلیسیها با ایرانیها فقط در دادگاه غیردینی و برحسب قوانین لایک حل و فصل شود، مسئله لغو کاپیتولاسیون را پذیرفت. و در مقابل ایران هم موافقت کرد که هواپیماهای مسافری بریتانیا برای پرواز از هند به لندن از حریم هوایی ایران پرواز کنند.^۲

بدین ترتیب غائله خاتمه یافت و انگلستان هم در موعد معین به لغو کاپیتولاسیون تن در داد و کاپیتولاسیون درست پس از ۱۰۰ سال در ایران لغو شد. و حاج مخبرالسلطنه هدایت نخست وزیر وقت در روز ۲۰ اردیبهشت ۱۳۰۷ با حضور در مجلس شورای ملی رسماً لغو کاپیتولاسیون را اعلام نمود.^۳

اولین محکمه اتباع خارجی پس از لغو کاپیتولاسیون در دادگستری ایران در سال ۱۳۱۲ بود که شخصی به نام لیند ثبات آلمانی که سمت مدیرکل بانک ملی ایران را به

۱. دکتر علی اصغر زرگر، تاریخ روابط سیاسی ایران و انگلیس در دوره رضا شاه، ترجمه کاوه بیات، از انتشارات معین، تهران، ۱۳۷۲، صص ۱۸۸-۱۸۹.

۲. دکتر علی اصغر زرگر، همان، ص ۲۰۸.

۳. دکتر عبدالله معظمی، اثر پیشین، صص ۴۹ و ۵۱ و دکتر مهشید ارفع نیا، حقوق بین الملل خصوصی، ج اول، ۱۳۶۹، تهران، ص ۱۸۸ به بعد.

عهدہ داشت به اتهام اختلاس و جعل اسناد دولتی در دادگاه جنایی تهران در تاریخ مرداد ۱۳۱۲ محاکمه شد وی دو نفر وکیل ایرانی و یک نفر وکیل خارجی (آلمانی) تعیین کرده بود و سرانجام به ۱۸ ماه زندان و شصت هزار تومان جریمه محکوم گردید. و دولت آلمان هم از نحوه محاکمه اعلام رضایت نمود.^۱

۱. دکتر امیرخان سپهوند، اثر پیشین، ص ۵۴.